

פרשת וישלח

כי במקלי עברי את הירדן (לב, יא)

מובא בספר "נפשות חסידינו" להג"ר אברהם יעקב בומבך שליט"א.

שמעתי מהרב החסיד ר' אליעזר דוד פרידמן שליט"א ששמע ממרן בעל "אמרי חיים" זצ"ל, שפעם אחת בערב יום כפור ביקש אדמו"ר בעל "צמח צדיק" סכום כסף גדול מגביר מסוים. ואמר לו: עכשיו הזמן שאף אחד לא חושב על כסף, ואם אני מבקש ממך כעת מעות, עליך להבין שהדבר נחוץ מאד. הלה לא נענה לבקשת הרבי. ביקש הרבי מחסיד כפרי, יהודי פשוט בשם משה לייב ז'ערעווער שיתן לו הסכום הזה. נענה החסיד מיד לבקשתו.

מהיום ההוא ירד העשיר מנכסיו מטה מטה, ומשה לייב התעשר ונחל הצלחה גדולה בכל עסקיו. לרגל עסקיו היה נוסע לוינה עיר הבירה. בהיותם בוינה היו מתאספים הסוחרים החסידים יחד לסעודה שלישית של שבת, חמדו להם מכיריו לצון, ודחקו במשה לייב שיאמר לפניהם דברי תורה.

משה לייב סירב באמרו אינני בר אוריין ואיני ראוי לומר תורה. אך הם דחקו בו ואילצוהו לומר "תורה". כידוע היתה וינה עיר מודרנית, וכמה מן הסוחרים שלא היו מצויינים ביראת שמים, התירו לעצמם לעשות שם מעשים שלא היו עושים במקום מושבם. היה זה בפרשת וישלח. אמר להם משה לייב על הפסוק "כי במקלי עברתי את הירדן" אם אדם מתחיל להקל במצוות, סופו שיעבור על כל התורה. המעשה הגיע לאזני ה"צמח" ובבוא משה לייב לויז'ניץ שאלו הרבי

האם אמרת "תורה" בוינה. משה לייב רעד כולו מפחד הרבי והתנצל. הסוחרים אילצוהו להגיד תורה נגד רצונו. שאלו הרבי מה אמרת. חזר משה לייב על ה"תורה" שאמר. אמר לו הרבי, הרי טוב אמרת. (אוצר אפרים)

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א